

nedsat, saa lover jeg Dem og giver Dem mit Æresord paa, at der ikke skal blive afholdt et Møde om den Sag, ikke skrevet et Ord om den Sag, der skal blive tiet om den Sag. Hvad gør han? Intet, intet. Der er blevet talt om Agitation her. Ja, De kunne tro, hvad De ville; jeg har aldrig kunnet se roligt paa, at et Barn led Uret, uanset, hvem der mishandlede Barnet, og det har været mig ganske ligegyldigt, hvem jeg havde for mig i saa Henseende. Det vilde have været mig en stor Tilfredsstillelse, hvis denne Sag var bleven forfulgt ved dens Udspring.

Men hvad lære vi af denne Sag? At vi maa have ganske andre Folk paa vore Opdragelsesanstalter, de Mænd og Kvinder, der vælges til at lede og kontrolere dem, maa først og fremmest være saadanne, der have vist social Interesse. Er der nogen af dem, der sidde i Bestyrelsen for „Hebron“, der have vist det? Hvorfor blev Godsejer Ebbensgaard Formand for Bestyrelsen? Fordi Fru Bransholm vilde have det, fordi han ejer Børnehjemmet, fordi han har Pigerne beskæftigede ude paa sin Roemark, fordi han har en billig Arbejdskraft i disse Piger. Hvor kan den højtærede Justitsminister, hvor kan Overinspektøren tillade saadanne Forhold, hvor kunne de finde sig i dette, at der ingen Repræsentanter er for de Lag i Befolkningen, hvorfra Pigerne komme til „Hebron“? Der er ingen, ingen Kontrol. I Virkeligheden ere disse Piger værgeløse. Thi det er jo Kærnen i hele denne Sag, som jeg gerne vilde have lagt saa klart frem som muligt, at de Børn, der findes rundt omkring paa Opdragelsesanstalterne og Børnehjemmene, ere værgeløse, fordi deres Forældre intet som helst betyde. Hvor skulle de gaa hen med deres Klager i den store By? Dette at gaa til Bladene med dem, er ikke ensbetydende med at faa dem i Bladet. Der er saa meget af den Slags, og man kan ikke beskæftige sig med alle disse enkelte Klager; først naar der kommer noget virkelig alvorligt, grufuldt frem, kan der være Tale om det.

Sagen er ogsaa den, at de enkelte Børn eller deres Forældre staa værgeløse, de tør ikke sige det. Lad mig blot for at vise, hvor vanskeligt det er at faa Sandheden frem, og hvorledes den rent tilfældig kom frem under Flakkebjergforhøret, anføre, at en Række af Drengene havde udtalt, at de bleve piskede med Ris, dypede i Saltlage, Gang efter Gang sige de det, men Forstanderen og de voksne Personer erklære, at Risene ere ikke dypede

i Saltlage. Saa træffer det sig ved et Møde her i København, at en Mand, Søn af en Købmand i Slagelse, træder frem og siger: Jeg har hidtil holdt denne Oplysning tilbage, men jeg vil nu fremkomme med den: Min Fader har været Leverandør af Ris til Flakkebjerg, og Gang efter Gang er der fra Møller og Mortensen fremkommet Klager til min Fader over, at Risene ikke vare tilstrækkeligt gennemtrukne af Saltlage, en enkelt Gang bleve Risene returnerede, fordi Saltlagen ikke havde gennemtrukket disse Ris. Det er Sandheden. Men da Forhørene bleve afholdte, var der ingen af de paagældende der turde sige noget, de ere afhængige.

Jeg har her en Bog, som er skrevet af en Forbryder, det er en Selvbibliografi, udgiven af Dr. med. K. K. Lundsgaard. Det er en Flakkebjergdreng, som fortæller om, hvorledes hans Liv er gaaet. Han er i Besiddelse af megen Selvkritik. Lægen sender denne Selvbibliografi, som er et ganske glimrende Aktstykke til Vurdering af saadanne Personers Sjæleliv, netop fordi den er skrevet saa nøgternt og med saa megen Selvkritik, til „Tidsskrift for Fængselsvæsen og praktisk Strafferet“. Men han faar Biografien tilbage fra Tidsskriftet med Meddelelse om, at Afsnittet om Flakkebjerg maa gaa ud. Alt det andet maa man godt se, hvor han har opholdt sig, og hvorledes han har levet, at han er bleven riset paa Københavns Raad- og Domhus osv., men Behandlingen paa Flakkebjerg skal Offentligheden ikke vide noget om. Saaledes bliver Sandheden holdt nede. De, der kunde klage, havde ikke turdet. Og naar der endelig ellers kunde komme Lys og Klarhed over disse Forhold, have de Mænd, der staa for Redaktionen og Udgivelsen af et saadant Tidsskrift, hvis fulde Skyldighed det var at optage et saadant Skrift, nægtet at optage det, Folk maatte ikke faa at vide, hvorledes det stod til, og hvorledes det staa til.

I Modsætning hertil staa, siger jeg, den Opræden, som ikke alene jeg, men mange andre have valgt, den, at gaa, — det indrømmer jeg, — ikke blot hensynsløst, men skaanselsløst til Værks i at blotte Skader paa de enkelte af Landets Opdragelsesanstalter, og ikke som Overinspektøren at sige, som han gjorde i det Brev, som den højtærede Justitsminister oplæste i Fjor, at Forholdene paa „Flakkebjerg“ vare lige saa gode som paa andre Opdragelsesanstalter. Jeg valgte ikke at slynge den ganske usandfærdige Paastand ud, at det er galt alle Steder, lige saa galt paa alle